

SATULA VINOSSA

Alpo Puuronen

En usko uudelleensyntymiseen, mutta pelkään sitä!

Omistettu verikokeessa korkean PSA-arvon saaneille.

Alpo Puuronen

Satula vinossa

© 2023 Alpo Puuronen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528021148

Sisällysluettelo

Tien päälle	1
Suoran loppu	4
Sattuman tarkoitus.....	10
Maailmanlopun ennustus.....	20
Myrskyn rummutus	30
Osamäärä	39
Elämäntapapyöräilijä.....	51
Viimeinen huone	60
Varoitteleva trofee	70
Nahkurin orsi	82
Soitto	92

TIEN PÄÄLLE

Se on viittä vaille lähtö. Minuutit ja sekunnit, jopa tunnit saavat juosta minne lystäävät. Ne ovat kiireestä hoputtavia pirulaisia. Vuosista en vielä tiedä. Työurani on jo takana. Silti tunnen jonkinlaista joukosta lipeämisen petturuutta, kun karkaan pihastani tien päälle ilman tarkkaa aikataulua vaimoni *hyvää matkaa* -suukon saattelemana. Hän lupaa lämmittää saunan palatessani ehkäpä vajaan parin viikon päästä.

Eläköitymisen vapauttamille käsille oli täytynyt keksiä jotakin puuhastelua. Pinnan kiristymisen vastapainoksi olin alkanut kiristellä filarin pinnoja. Yhden ohkaisen pinnan katkeaminen voi vääntää vanteen luokiksi ja päättää retken. Pieni virhe geeneissä voi tehdä saman ihmisen elolle ja taittaa sen mutkalle. Haluan, että puolat ovat fillarin pyörissä tasakireydessä. Silloin ne kestävät parhaiten. Tarvittaessa niitä voi varovasti kiristellä taikka löysätä. Kiekon tulee olla suora ja pyöreä. Muuten se jumputtaa ja ajatukset alkavat odottaa pinnan katkeamisesta kuuluvaa pingahdusta. Mikä voisi pirullisemmin kiusata arjesta karkuun polkevaa? Niin mikä? Toivon, että evoluution arpajaiset ovat kiristäneet omat perintötekijäni huolella, eikä joku heikko lenkki petä eläköitymisen lähtöviivalla. Epäilyksen jyskytys ohimossa peittoaa helposti sisuskumin paukahduksen tai ketjun katkeamisen, puhumattakaan yhden pinnan napsahtamisesta. Veriarvoni luntannut valkotakkinen oli katsonut minua vakavasti silmiin ja kirjoittanut geeneistäni huolimatta lähetteen erikoislääkärille.

Ylitän salmen toiselle rannalle vievän sillan. Siellä urheilustadionin takana piilottelee luontomestarin muotoilema ikiaikainen rauhoittumisaipaikka. Upea paikka on saanut palvella kyläläisten ja turistien uimapaikkana. Täällä aika on pysähtynyt. Katson töyrästä. Hiekka on virrannut hitaasti. Jääkausi on jauhanut kivistä tälle seudulle pitkän harjun. Omassa tiimalasissa hiekkaa on valunut jo sen verran, että kohta olisi kääntämisen aika. Se ei vain ole mahdollista. Sitä voi korkeintaan vähän ravistella. Hiekkakellon ylempi osa on tummunut

läpinäkymättömäksi, eikä jäljellä olevan jauheen määrää voi kunnolla nähdä. Työnnän pyöräni pitkälle sekä vasemmalle että oikealle jatkuvan rantaviivan luo. Aikainen aamu on tuonut jo muutaman lapsiperheen loiskimaan matalaan rantaveteen.

Palaan pääväylälle. Jatkan pyörätieksi erotettua kaistaa pitkin eteenpäin. Katu näyttää kapenevan kohti ylväästi taivaaseen kurottuvan ristipäisen tornin suojaa. Kirkkolaiva on sen itäpuolella ja vartioi aamuauringon suunnalta mahtailevaa uhkaa. Puukirkko on vihitty käyttöön jo Suomen suurruhtinaskunnan aikana. Vanhoilla marakoilla maksettu puhkaisee pilviin osoittavalla kärjellään toistasataa vuosirengasta. Hartauden ääreen kutsuva siluetti piirtää aikaa uhmaavan hahmon taivasta vasten. Käännyin risteyksestä suorassa kulmassa vasemmalle. Kaiken maallisen lyhydestä ja väliaikaisuudesta varoittava kirkko jää oikealle kädelle. Ison rukoushuoneen jyhkeä puuovi kutsuu pelastuksen ääreen. Pysäytän pyöräni ja katson kuparikattoista tornia. Sen huipulle pystytetty ikuisuudesta muistuttava risti ei lämmitä ajatuksiani. Kaappaan monessa reissussa naarmuuntuneen juomapullon alaputken telineestä käteeni ja hörppään siitä kulauksen.

Tungen pullon takaisin paikalleen ja katselen hautausmaan istutuksia. Ne muistuttavat naapurini tupakoivan leskirouvan vaalimaa pihamaata. Se on täynnä monenlaista värikästä kukkaa useassa penkissä. Olen kuullut usein hänen repivän yskänsä. Puuskan helpotettua hetkeksi olen nähnyt ja haistanut röökin savun tuprahtavan verrannalta. Hän on juuri ylittänyt kuudenkymppin rajapyykin, mutta aika on rusikoinut raukasta kymmenen vuotta vanhemman. Ehkä hän tuntee palkeittensa puhalluksen jo hiipuvan ja siksi koristaa ikkunan alusensa elämää pursuavalla kukkaloistolla aivan kuin siten saisi pönkättyä takalautaa kauemmaksi. Ehkä. Mistä sitä tietää milloin itsekin siihen törmää? Ilman tupakkaa taikka sen tervan avustamana. Keskiarvo ei suosi kessuttelijaa, mutta tilastollisen hajonnan terävä häntä voi silloin tällöin huitaista myös savutonta absolutistia suoraan lärviin. Leskirouvan pihalla ei ole hautakiviä kuten edessäni olevalla

Alpo Puuronen on syntynyt viime vuosisadan puolenvälin jälkeen Sotkamossa.

Hän on pyörällään halkaissut Suomen useita kertoja ja lävistänyt Euroopan pari kertaa.

Polkemisen tahti on säilynyt vaikka eläkevuodet eivät ole tulleet yksin.

Hänen kolmas kirjansa, miniromaani, yhdistelee ikämiesten yleisen terveyshuolen erääseen pyöräreissuun.

Satula vinossa -tarinassa poljetaan karkuun päälle kaatuvia vuosia. Ennen reissua otettujen koepalojen tulokset laahavat fillarin perään kasvavien purilaiden päällä. Suomalaisena jääräpäänä polkija painiskelee jäytävän painolastinsa kanssa yksin. Mitä sitä muita vaivaamaan?

Elävä kieli ja todenpohjaiset tapahtumat vievät lukijan hyväkuntoisen ja liikkuvan, mutta vanhenevan miehen karuun arkeen.

9 789528 021148